

DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNE

*La mulți ani fericiți
și un Crăciun binecuvântat!*

La mulți ani!

Fie ca Pruncul născut în ieslea din Betleem să vă umple casele și viețile cu bucurie, sănătate și multă înțelepciune pentru anul care vine.

Să înălțăm împreună o rugăciune Aceluia care ne-a creat, care ne iubește și care ne conduce pașii spre Patria Cerească:

„Tată iubitor, ajută-ne ca de Crăciun să ne reamintim de nașterea lui Isus Cristos. Să mărturisim despre bucuria păstorilor, despre închinarea celor trei înțelepți; să închidem ușa sentimentelor de ură și să o deschidem pe cea a iubirii; să fim aproape de cei în nevoie.

Magii au adus la ieslea din Betleem aur pentru regele Isus, tămâie pentru Marele Preot Isus, smirnă pentru Cel care avea să sufere la cruce luând păcatul lumii în trupul Lui. Doamne, noi aducem ca jertfă inimile noastre... Te rugăm să ne primești așa cum suntem. Îți mulțumim, în numele Domnului Isus Cristos. Amin!”

Inima noastră-i mărginită. Nu poți băga în ea pe Dumnezeu, dacă nu scoți ceva din ea, că nu mai încape nimic acolo.

Noi tot adunăm tot felul de lucruri în inimă și Dumnezeu nu mai are loc. Scoateți din inimă tot ce nu-i bun, ca să faceți loc lui Dumnezeu.

Pocățiți-vă pentru că nu există mai mare frumusețe decât să fii lângă Dumnezeu, să fii copilul Său. Nu uitați că suntem trecători, că suntem chemați spre veșnicia care ne așteaptă dincolo.

Vă doresc să fiți sănătoși. Dumnezeu ne vrea sănătoși și să nu tăcem; să-L lăudăm pe El.

Păstor Vladimir Pustan

Noapte de crăciun

Daniel Hozan

Fulgi de nea încep să cadă
Peste satul liniștit.
Dinspre deal, peste livadă
Viscol mare de zăpadă
S-a pornit.

Bucuros e fiecare
În întregul nostru sat
Fiindcă noaptea-asta-i mare,
E ajun de sărbătoare,
Așteptat.

E curat în orice casă,
Lemnele-s acuma jar.
Bunătați pe orice masă,
Și-un plăcut Crăciun în casă,
Este iar.

Iar de jos, din vadul morii,
Atmosfera-i tot mai plină.
Parcă ne cuprind fiorii
Așteptând colindătorii
Ce-or să vină;

Și-au ajuns în curte-ndată
Dar cu pasul monoton.
Și în noaptea minunată
La chitară-ncepe-o fată
Și dă ton:

„S-a născut Isus Mesia
Din fecioară preacurată!”
Brusc, ne umple bucuria
Și răsună melodia
Valea toată.

Ca și îngerii-n câmpie
Slavă Domnului îi dăm.
Bună pace și-armonie
Între cei plăcuți să fie;
Colindăm.

O, cât e de minunată
Vestea c-a venit Mesia.
Doamne, fă ca-n viața toată
Să-mi rămână neschimbată
Bucuria.

Meditație de Crăciun

Toma Simona Magdalena

Crăciunul îți bate la ușă.
Mai este puțin și se apropie ziua mult
așteptată, noaptea sfântă, binecuvântată, în
care S-a născut Mântuitorul.

Cum aștepti această zi? Cu emoție și bucurie?
Te gândești la adevărata semnificație a
acestei zile importante? S-a născut Domnul
Isus și-n ieslea inimii tale? Mântuitorul a găsit
loc în viața ta? Sau ești într-o goană continuă,
în febra cumpărăturilor, cheltuind fără
măsură și colindându-l pe *moșu'*... De multe
ori, se uită cine e Cel sărbătorit, trist, dar
adevărat. Se pune accent prea mult pe
reclame și lumea uită de Pruncul născut la
Betleem, Mântuitorul, care a venit pentru
mine și pentru tine.

Doresc ca bucuria pe care au simțit-o păstorii
și magii în noaptea sfântă, să ne umple
inimile și casele! Iar colindele să răsună
la fel ca și în acea noapte sfântă,
binecuvântată, în ajunul Crăciunului!

Cristos să fie centrul vieților noastre și
motivul sărbătorii pe care o așteptăm!
Sărbători frumoase, binecuvântate,
cu pace și bucurie alături de
Cel sărbătorit!

Hangiul din Betleem

Simion Felix Marțian

Cu ocazia recensământului, (înscrierea), Iosif, tâmplarul din Nazaretul Galileii, împreună cu Maria, au ajuns la Betleem, în cetatea lui David, pentru că era din seminția acestuia.

Ceea ce știm cu certitudine e că au ajuns și că își căutau cu înfrigurare un loc de găzduire. Nu erau singurii veniți din ținuturile nordice pentru recensământ. Mai erau și alții în situația lor, care le-o luaseră înainte, iar hanul era plin.

Dialogul cu hangiul trebuie să fi fost scurt, chiar dacă situația era disperată. Impresionat sau nu de situația femeii, hangiul tot n-ar fi ratat un „gheșeft”.

Situația aceasta este învăluită nu doar în mister ci și într-o colosală uimire. „Hangiule, tu știi pe lângă ce ai trecut? Și cine-ar fi semnat în «cartea de onoare»? Poți să-ți dai seama cum ar fi arătat cartea de vizită a hanului tău? Dar peste toate astea: cum ar fi fost viața ta, primind Vestea Bună?”

Betleemul de azi are peste treizeci de hoteluri și peste trei sute de magazine de suveniruri. Și nu pentru cei care vin la vreun recensământ. Nu. Toate îi așteaptă pe turiștii care vin să trăiască, la nivelul inimii, miracolul de atunci. Chiar dacă printre stelele care strălucesc pe firmele hotelurilor nu e și *steaua*... de atunci, *steaua* cea călăuzitoare.

Eu încă n-am ajuns la Betleem, deși îmi doresc. Sunt acasă, meditănd. La Nașterea mântuitoare meditez frecvent, dar azi, într-un mod deosebit, mi-a venit în minte acel hangiu. Nu-l putem acuza de lipsă de ospitalitate. Chiar și interesul material l-ar fi determinat să răspundă pozitiv. Îmi place să cred că această ocazie extraordinară n-a rămas singulară. Că dacă nu l-a întâlnit pe Mântuitor la naștere, l-a cunoscut ulterior. Și a cunoscut și mântuirea care venea cu El.

„Hangiule, să ne vedem în cer. Împreună cu toți cititorii mei”. Amin.

În noaptea sfântă de Crăciun

*În noaptea sfântă de Crăciun,
pe drumul nins de lună,
trei magi călări, cu suflet bun
aleargă împreună.*

*De unde vin, cum se numesc,
ce doruri îi frământă?
Spre iesle ei călătoresc,
iar cerurile cântă.*

*Și cântă inimile lor,
aprinsă-i bucuria,
că S-a născut Mântuitor.
Azi S-a născut Mesia!*

*Veniți cu toți, să-L lăudăm
pe Domnul, cu iubire.
Cu toții să ne bucurăm
de marea-I mântuire!*

*Mărturisindu-l „vina grea”,
la El aflăm iertare.
Și vom vedea o nouă stea
pe cer cum ne răsare.*

Anonim

ÎN SEARA DE CRĂCIUN

George Coșbuc

ÎN SEARA DE AJUN

Costache Ioanid

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul,
Iar noi, pe lângă mama stând,
De mult uitarăm jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Isus
Cu glasu-i rar și dulce:

Cum s-a născut Cristos în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-i facă.

Cum au venit la ieslea Lui
Păstorii de la stână.
Și îngerii cântând din cer,
Cu flori de măr în mână.

A venit la mine mama
și mi-a spus c-un zâmbet bun:
„Puiule, stai treaz, ia seama
Și ascultă toată gama
cântecelor de Crăciun”!

Clătinând apoi fereastra,
vântul mi-a șoptit ușor:
„Puiule, în noaptea asta
își despică norii creasta
și vin îngerii în zbor...”

Iar o vrabie mărunță
ciripi de pe pervaz:
„Puiule, stai treaz și-ascultă...
la auzi... ce oaste multă!...
Nu dormi! Auzi? Stai treaz!...”

Am răspuns la toate: „Bine”.
Și... am adormit în pat...
Iar târziu, din zări senine,
a venit Isus la mine
și, zâmbind, m-a sărutat.

DARUL DE CRĂCIUN

Arhimandrit Gregory

Doi Americani au răspuns invitației Departamentului de Educație din Rusia să predea morala (bazată pe Biblie) în școlile publice. Iată o mărturie a lor:

Era aproape de sărbătoarea Crăciunului din 1994. Vizitam un orfelinat mare în care erau circa o sută de băieți și fete abandonati, bătuți și lăsați în grija unui program condus de guvern. Timp potrivit pentru orfani să audă pentru prima oară tradiționala povestire de Crăciun. Le-am vorbit despre Sfânta Maria și Iosif cum au ajuns în Betleem și cum nu au găsit nici o cameră la hanul din oraș și s-au dus la un staul unde pruncul Isus S-a născut și a fost pus într-o iesle. Pe tot timpul povestirii, copiii și educatorii

orfelinatului au stat nemișcați ascultând.

Unii copii stăteau pe marginea scaunului străduindu-se să nu piardă nici un cuvânt. După terminarea povestirii, am dat fiecărui copil trei bucăți de carton să facă o iesle oricât de primitivă. Fiecare copil a mai primit și o bucată de hârtie pătrată tăiată din niște șervețele galbene pe care le adusesem cu mine. În tot orașul nu se putea găsi nici un fel de hârtie colorată.

Urmând instrucțiunile noastre, copii au sfâșiat foaia de hârtie și au pus aceste fâșii în iesle drept paie. Câteva zdrențe au fost folosite drept scutece pentru Prunc. O păpușă ca un copil a fost decupată de pe foile colorate aduse de noi din Statele Unite. Orfanii erau foarte

ocupați cu asamblarea ieslei. Eu mă plimbam printre ei să văd dacă nu aveau nevoie de ajutor. Toate erau bune, până ce am ajuns la masa lui Mișa, care era un copil cam de șase ani și tocmai își terminase treaba. Uitându-mă la ieslea lui am tresărit văzând **doi prunci** în ea.

Imediat am chemat traducătorul să-l întrebe pe Mișa de ce erau doi copii în iesle. Mișa și-a pus mâinile la piept și a început să ne recite istoria nașterii lui Isus cu multă seriozitate și acuratețe. Acest copil, care tocmai auzise pentru prima dată povestirea biblică de Crăciun, ne-a relatat foarte corect tot ceea ce auzise de la noi,

până la momentul în care Fecioara Maria a pus pruncul în iesle. De aici încolo, Mișa a început să adauge de la el, fabricând un sfârșit propriu al povestirii. El spuse : „Atunci, Fecioara Maria a pus pruncul în iesle. Isus S-a uitat la mine și m-a întrebat dacă am o casă în care să dorm. I-am spus că nu am mamă, nu am tată și nici casă în care să stau. Atunci Isus mi-a spus că pot sta cu El. Eu însă i-am răspuns că nu pot sta

cu El pentru că nu pot să-l dau nici un dar, așa cum i-au dat cei ce au venit la El. Eu însă doream foarte mult să stau cu Isus în iesle, și m-am gândit că l-aș putea ține de cald, ceea ce ar fi putut fi un dar plăcut pentru El. Și L-am întrebat: «Dacă Ți-aș ține de cald, ar fi un dar bun pentru Tine?»

Și Isus mi-a răspuns: «Dacă Îmi ții de cald, este cel mai mare dar pe care mi-l poate face cineva». Atunci m-am culcat în iesle lângă El

și Isus m-a privit și a spus că pot sta pentru totdeauna cu El”.

Când Mișa și-a terminat povestea, avea ochii plini de lacrimi care-i curgeau pe obraji. Și-a acoperit fața cu palmele, și-a pus capul pe masă și a hohotit de plâns. Micul orfan găsisese, în sfârșit, pe cineva care îi promitea că nu-l va părăsi niciodată și care-l va iubi, cineva care avea un loc și pentru un orfan ca el.

COLINDĂ

Cerul și pământul
În cântec răsună,
Îngeri și oameni
Cântă împreună.

Cristos se naște,
Domnul coboară,
Îngerii cântă,
Magii Îl adoră,

Păstorii aleargă
Ieslea o-nconjoară
Mari minuni se
întâmplă.

Din răsărit vin
Magi cu bucurie,
Cu dar de smirnă
Aur și tămâie.

Din cer Cuvântul
În trup se arată.
Noaptea din lume
Zi se face îndată.

Cristos se naște.
Veniți la închinare
Cu vesel suflet,
Veselă cântare.

Ești pregătit pentru veșnicie?

Un călător mergea de-a lungul unui drum. Mișcările sale erau uniforme și nu se abătea de la drumul său. Privea drept în față, spre ceea ce îi stătea înaintea. Mergând, vedea pe unul sau pe altul căzând pe marginea drumului și rămânând acolo. Aceasta este, vorbind figurativ, o descriere a trecerii timpului!

Acum mergi pe drumul vieții, dar nu știi pentru cât timp. Poate că vei trăi să vezi mugurii primăverii, dar nu și florile verii sau căderea frunzelor toamnei sau zăpada care le va acoperi. Poți începe anul fie cu păr cărunt, fie cu elan tineresc, dar nu știi dacă îl vei termina. Oricum, fie că zilele tale vor fi multe, fie că vor fi puține, rămâne întrebarea:
EȘTI PREGĂTIT PENTRU VEȘNICIE?

Dumnezeu vrea să ne învețe „să ne numărăm astfel zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Psalmul 90: 12). A începe anul cu Dumnezeu este cu mult mai important decât orice alt lucru din lumea aceasta. Biblia spune: „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi, chemați-L cât timp este aproape. Să-și păărăsească cel rău calea sa și omul nedrept gândurile sale și să se întoarcă la Domnul – și El va avea milă de el – pentru că El nu obosește iertând” (Isaia 55: 6,7).

Având în vedere nesiguranța vieții, cât este de important să fim „îndreptățiți prin credință” și să avem „pace cu Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 5: 1).

Doar având această pace prin Cristos ca Mântuitor personal vei putea acum să privești înaintea cu siguranță deplină spre o veșnicie glorioasă.

<http://afirmativ.com>

DIALOG ÎNTRE DOI GEMENI NENĂSCUȚI

Se spune că doi copilași gemeni, în burta mamei, vorbeau unul cu celălalt.

- Tu crezi în viața de după naștere?

- Desigur! După naștere trebuie să urmeze ceva... Probabil că ne aflăm aici tocmai pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.

- Ce prostie! După naștere nu urmează nimic. Și, de altfel, cum ar putea să arate?

- Nu știu exact, dar desigur că va fi mai multă lumină decât aici. Poate că vom umbla pe propriile picioare și vom mânca cu propria gură...

- Ce ciudat! Nu se poate să umbli. Iar ca să mănânci cu gura, chiar că ar fi de râs! Doar noi mâncăm prin cordonul ombilical... Nu există viață de după naștere.

- Ba da, ba da, cu siguranță va fi ceva. Însă, probabil, ceva mai altfel decât ne-am obișnuit noi aici.

- Păi de acolo nu s-a întors nimeni. Odată cu nașterea, viața se termină, pur și simplu.

- Eu nu știu exact cum va fi dacă ne vom naște, dar desigur că o vom găsi pe MAMA, iar ea va avea grijă de noi.

- Pe „mama”? Tu crezi în *mama*? Și după tine, unde ar putea ea să fie?

- Păi oriunde, în jurul nostru. Doar trăim în ea și prin ea. Fără ea, nu am fi deloc.

- Eu nu cred asta! Eu nu am văzut nicicând, niciun fel de „mama”, așa că e evident că nu există!

- Dar, uneori, când suntem în liniște, o auzim cum cântă, simțim cum mângâie lumea din jurul nostru. Știi, eu cred că viața adevărată ne așteaptă abia de acum încolo!..

NOROC SAU GHINION

Trăia odată într-un sat un bătrân sărac. El avea însă un cal foarte frumos. Atât de frumos încât lordul din castel vroia să i-l cumpere. Dar bătrânul l-a refuzat spunându-i:

„Pentru mine acest cal nu este un simplu animal. El îmi este prieten. Cum aş putea să îmi vând prietenul?”

Într-una din zilele următoare, când bătrânul a mers la grajd, a văzut că i-a dispărut calul. Toți sătenii i-au spus: *„Ți-am spus noi! Trebuia să îi vinzi calul lordului. Dacă nu ai acceptat el ți l-a furat! Ce mare ghinion”.*

„Ghinion sau noroc”, zise bătrânul, *„cine știe?”* Toți au râs de el.

După 15 zile însă calul s-a întors. Și nu era singur, avea după el o mulțime de cai sălbatici. El a scăpat din grajd și, când s-a întors, restul cailor s-au luat după el. *„Ce mai noroc!”* strigară sătenii. Bătrânul, împreună cu fiul său, a început să îmblânzească acei cai

noi veniți. Dar, o săptămână mai târziu, fiul bătrânului și-a rupt piciorul în timp ce încerca să dresese unul dintre cai.

„Mare Ghinion!”, îi ziseră prietenii bătrânului. *„Ce ai să te faci acum, fără ajutorul fiului tău?”*

„Ghinion, noroc, cine poate ști?” le răspunse bătrânul.

După câteva zile de la tragicul accident, soldații lordului trecură prin sat și îi obligară pe toți flăcăii să vină la oaste. Doar fiul bătrânului a scăpat datorită piciorului său rupt.

„Ce noroc pe tine!” strigară vecinii. *„Toți copiii noștri au fost duși în război, doar tu ai avut șansa să îl păstrezi pe fiul tău lângă tine”.*

Bătrânul le răspunse: *„Ghinion, noroc... cine poate ști?”*

Viitorul vine către noi bucătică după bucătică, puțin câte puțin. Nu știm niciodată ce ne așteaptă. Dar dacă avem credință, va fi mereu loc pentru o nouă șansă și vom putea fi mai fericiți.

ISTORIA LEULUI ROMÂNESC

Istoria leului românesc începe cu secolul al XVII-lea când în Principatele dunărene se foloseau ca monedă taleri olandezi, „*löwenthaler*”, care aveau gravat pe ei un leu rampant, locuitorii denumindu-l generic „*leu*”. Această monedă a fost folosită în Țările Române până în a doua jumătate a secolului XVIII și chiar după ce talerul fusese scos din uz, el încă reprezenta o unitate de calcul imaginară sub numele de „*leu*”, la care se raportau toate prețurile în anii ce au urmat.

Mai este de menționat că moneda națională a vecinilor noștri de peste Dunăre este leva care în traducere înseamnă tot „*leu*”, trădând aceeași origine ca cea a leului românesc. De la „*löwenthaler*”, pronunțat „*daler*”, vine și denumirea monedei SUA, dolar. Din cauza lipsei unor legi monetare bine definite la noi au început să fie folosite câteva zeci de tipuri de valută străină. O altă monedă era „*para*” otomană. Expresia de rigoare „*nu face două parale*” vine de la faptul că moneda avea o valoare redusă și era confecționată din material prost, astfel că o folosire intensă o tocea și monezile chiar se lipeau unele de altele.

Leul devine oficial monedă a românilor pe 16 septembrie 1835 când domnul Țării Românești, Alexandru Ghica, instituie ca monedă a țării, „*leu*”, unitate teoretică de cont, echivalentul a 60 de parale. Tranzacțiile, taxele, impozitele se calculau în lei, dar se plăteau în monedă străină. În Moldova, domnitorul Mihail Sturdza, ar fi dorit în 1835 să bată monedă, dar Imperiul Otoman, nu ar fi acceptat ca un stat vasal să aibă propria monedă, deoarece ar fi fost un semn al independenței.

Alexandru Ioan Cuza

După unirea Principatelor și Cuza a tatonat ideea unei monede naționale, care urma să se numească „*român*” sau „*romanat*”, dar din nou Înalta Poartă s-a opus. Încă din 1859, Alexandru Ioan Cuza l-a însărcinat pe consulul francez la Iași, Victor Place, să negocieze baterea unor monede românești la monetăria din Paris. Acestea urmau să se numească „*români*”. Un

„român” ar fi cântărit 5 grame de argint și ar fi fost împărțit în 100 de „sutimi”, ca monedă divizionară. Ion Heliade Rădulescu a propus numele de „romanaț”, după modelul bizantin. Proiectul nu a putut fi realizat. La 1860, s-a bătut totuși o monedă de bronz de 5 parale, dar aceasta nu a circulat. În 1864, după ce Cuza a impus regimul său autoritar, chestiunea a fost reluată și s-au bătut câteva monede de probă. Este vorba de piesele de „5 sutimi”, care aveau pe avers efigia domnului și inscripția „Alexandru Ioan I”. Ele nu au fost puse în circulație niciodată. O astfel de monedă poate fi văzută la Muzeul Național de Istorie a României din București.

Moneda din vremea lui Cuza

Prima Constituție a țării, cea din 1866, ignora complet problema suzeranității Imperiului Otoman asupra Principatelor, dovedind încă de atunci dorința statului român de a își căpăta independența. O primă bătălie s-a dat prin intermediul politicii monetare. La 22 aprilie 1867 este stabilită moneda națională „leu”, o monedă bimetalică cu etalonul la 5 grame de argint sau 0,3226 grame de aur și având 100 de diviziuni, numite bani. Un leu echivala cu un franc francez. Monedele de 5, 10 și 20 de lei erau din aur, iar cele de 1 și 2 lei, precum și cele de 50 de bani erau din argint. Până la înființarea Monetăriei Statului (1870), primele monede au fost bătute la Birmingham.

Moneda Carol de la 1881

Ministrul de finanțe, Ion C. Brătianu, a început tratativele cu Poarta pentru ca aceasta să admită punerea efigiei domnitorului Carol I pe monedele de aur și argint ce urmau a fi emise. Tratativele nu au dat roade, dar guvernul român a comandat monedele de aur de 20 de lei („pol”), fără a ține seama de pretențiile Imperiului Otoman. Aceste monede au fost puse în circulație în 1868, având efigia domnitorului și inscripția „Carol I domnitorul românilor”. Tirajul a fost de doar 200 de piese. Dintre acestea, câteva zeci au fost zidite la temeliea castelului Peleş, iar altele au fost dăruite parlamentarilor, miniștrilor, unor diplomați străini, guvernului turc, familiei Hohenzoller de la Sigmaringen și unor capete încoronate din Europa. Imediat după emitere, a urmat protestul Porții, precum și al Austro-Ungariei, care

considera titulatura domnului român periculoasă pentru siguranța Austro-Ungariei care stăpânea Transilvania și Bucovina. Sub presiunea celor două Mari Puteri, monedele au fost retrase în 1870, când au fost bătute 5000 de monede din aur și 400.000 de argint, fără a cuprinde însă „semnul” merit să evidențieze suzeranitatea sultanului. Începând cu 1872 s-au bătut monede de 50 de bani, 1 leu și 2 lei fără ca Poarta să mai protesteze.

<http://www.identitatea.ro/>

VALOAREA VIEȚII

Un consultant de renume și-a început un seminar ținând în mână o bancnotă de \$20 US în fața a 200 de oameni. A întrebat: „Cine vrea această bancnotă de \$20 ?” Imediat au început să se ridice mâinile iar consultantul a adăugat:

„Am să dau această bancnotă unuia dintre voi, dar mai întâi am să fac ceva cu ea”. Nici nu a terminat bine de vorbit că a și început să mototolească bancnota. Apoi a întrebat din nou:

„Cine o mai vrea?” În aer mai erau ridicate multe mâini.

„Bine, adăugă consultantul, dar dacă fac asta?” și a scăpat bancnota pe podea după care a început să o calce cu piciorul. Apoi a ridicat-o. Era mototolită și murdară. „O mai vrea cineva?”, întreabă el surâzând. Normal că încă se mai vedeau mâini ridicate.

„Dragii mei prieteni, tocmai ați învățat o lecție foarte valoroasă. Indiferent ce am făcut eu cu banii, voi tot i-ați vrut fiindcă aceștia nu și-au pierdut valoarea. Încă valorează \$20!”

Morala

De multe ori în viața noastră suntem părăsiți, jigniți, stropiți cu noroi din cauza deciziilor pe care le luăm și a circumstanțelor de care avem parte în viață. Ajungem să credem că nu avem nicio valoare.

Dar să știi că, indiferent ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla, nu îți vei pierde niciodată valoarea. Pentru cei care te iubesc tu ești de neprețuit. Valoarea vieții noastre provine nu din ceea ce facem, pe cine cunoaștem, ci din ceea ce suntem.

<http://povestiri-cu-talc.blogspot.com.au>

DE-ATÂTEA ORI AI AUZIT CUVÂNTUL

Anonim

De-atâtea ori ai auzit Cuvântul,
De-atâtea ori ai auzit un glas
Ce te-a chemat să te întorci acasă,
Dar tu pribeag pe drumuri ai rămas.

O, fiu pierdut, întoarce-te acasă
Și fericit vei fi cu Dumnezeu.
Întoarce-te, întoarce-te la Tatăl,
Întoarce-te la Dumnezeul tău.

Așa cum ești, lovit, cu-a tale zdrențe,
Așa cum ești, trudit și-mpovărat,
Vei fi primit cu dragoste în casă
De Dumnezeul dragostei iertat.

Toți prietenii te-au părăsit deodată,
Nu te mai știu, cu toții te-au lăsat uitat.
Dar Dumnezeu nu te-a uitat, te-așteaptă
Să vii la El, o, fiu nemângâiat.

MÂNTUIREA PRIN CRISTOS

Fritz Berger

Dacă te-ai decis odată să-L urmezi pe
Domnul și să trăiești așa cum te
învață Biblia, doar atunci poți
recunoaște cu adevărat cât de
păcătos ești și cum ai lucrat mereu
împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar atunci să vii, așa cum ești, trudit și
împovărat la Isus; căci El te va înviora
și va da odihnă sufletului tău.
Dar cum putem veni la El? Supune-te
întru totul voii Lui, Cuvântului Său și
crede tu, ca un păcătos pierdut, că
Isus te-a împăcat cu Dumnezeu, deci
nu că te va împăca, ci te-a împăcat cu
Tatăl.

Noi nu am avea nicio scăpare dacă
Isus nu ar fi venit ca Mijlocitor pentru
noi, ca unul care a luat povara
păcatelor asupra Lui și care a gustat
moartea și încă moartea pe cruce. El a
murit deci în locul nostru, El a fost
făcut păcat pentru noi și pentru că a
luat păcatele noastre asupra Lui, ca
fiind ale Lui, a trebuit să moară pe
lemnul de ocară după dreptatea lui
Dumnezeu.

Astfel plata păcatelor noastre este
plătită și noi suntem împăcați cu
Dumnezeu. Această jertfă este
valabilă odată pentru totdeauna
pentru toți cei care sunt gata să se
căiască. Crede acest lucru!

Să cumpănim faptele vieții noastre cu cântarul veșniciei

Cu cât te întrebi mai mult de veșnicia ta, cu atât mintea se scutură de grijile deșarte ale lumii și se înțelepțește cu darul lui Dumnezeu.

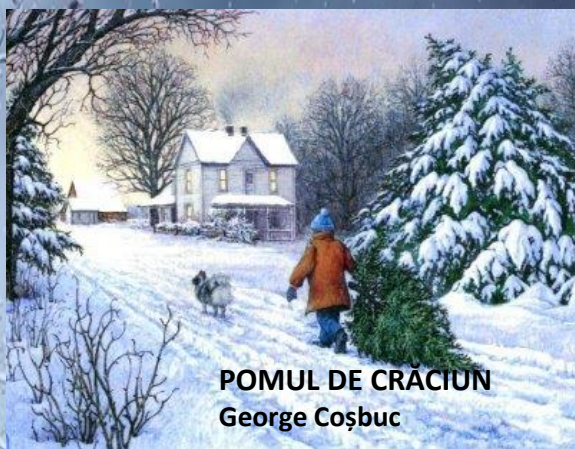
„Este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea este judecata” (Evrei 9: 27). Măcar că viața este plină de desfătări, ea se va sfârși odată și vom sta în fața Dreptului Judecător, având să dăm seama de toate faptele, cuvintele și tainele inimii noastre. Aceste gânduri ale morții și ale judecății ce urmează acesteia ar trebui să ne însoțească în toate faptele noastre pe acest pământ, căci ele ne păzesc de multe ispite ale văzuților și nevăzuților dușmani.

Adică, să cumpănim faptele vieții noastre cu cântarul veșniciei, fiind călăuziți în tot ceea ce facem de credința că ochiul lui Dumnezeu ne vede și ne judecă faptele noastre. Căci, iată ce învățătură ne dă un credincios: *„Cel ce voiește să se izbăvească de cursele diavolului, ca să nu cadă în înfricoșatul adânc al iadului, să aibă mintea și inima lui totdeauna la înfricoșata hotărâre*

pe care o dă Dreptul Judecător împotriva păcătoșilor.”

Va veni ziua aceea în care Domnul va grăi și omul va asculta înfricoșata hotărâre, care va pecetlui viitorul său veșnic. Câtă vreme suntem în lumea aceasta, ostenim și suferim, ne întristăm și suspinăm, fiind mereu în căutarea unei păci pe care lumea o făgăduiește, dar nu o poate da.

Când vom trece pragul vieții acesteia și vom călători pe calea cea fără întoarcere a veșniciei, avem să ne înfățișăm la scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Pe calea aceasta se călătorește cu toiagul zilei și cu traista faptelor bune. Ca să fim bine pregătiți pentru ziua sfârșitului nostru, e bine să avem în minte întrebarea tânărului din Evanghelie: *„Ce să fac să moștenesc viața de veci?”* (Luca 18: 18). Cu cât te întrebi mai mult de veșnicia ta, cu atât mintea se scutură de grijile deșarte ale lumii și se înțelepțește cu darul lui Dumnezeu. Căci, după înțelepciunea lui Dumnezeu, gândul la moarte aduce sufletului fericire veșnică! Altfel se deapănă viața omului când își dă el seama că fapta lui, vorba și chiar gândul lui vor fi aduse în fața judecății lui Dumnezeu. Câtă frică și rușine avem când ne vedem în fața unui om căruia i-am greșit! Dar când vom vedea fața lui Dumnezeu și-L vom auzi grăind!!

POMUL DE CRĂCIUN
George Coșbuc

Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu -
Pădurea iarna doarme, c-așa vrea Dumnezeu.
Și numai câte-un viscol o bate uneori,
Și plânge-atunci cu hohot, cuprinsă de fiori.

Și tace-apoi și-adoarme, când viscoalele pier,
În noaptea asta însă, vin îngerii din cer.
Și zboară-ncet de-a lungul pădurilor de brad
Și cântă-ncet; și mere și flori din sân le cad.

Iar florile s-anină de ramuri până jos
Și-i cântec și lumină și-așa e de frumos!
Iar brazii se deșteaptă, se miră, asta ce-i?
Se bucură și cântă ca îngerii și ei.

Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu,
Dar uite ce-ți trimise dintr-însa Dumnezeu.
Un înger rupse-o creangă din brazii cu făclii,
Așa cum a găsit-o, cu flori și jucării.

Departe, într-un staul, e-n fașe-acum Isus,
Și îngerii, o, câte și câte l-au adus.
Dar El e bun și-mparte la toți câți îl iubesc,
Tu vino, și te-nchină, zi: „Doamne-Ți mulțumesc!”.

Steluțe de ciocolată

INGREDIENTE

180 gr. făină
40 gr. cacao
1/2 linguriță scorțișoară măcinată
1 vârf de cuțit cuișoare măcinate
1 praf ienibahar măcinat (opțional)
1/2 linguriță esență de vanilie
75 gr. alune sau nuci măcinate
50 gr. zahăr brun
125 gr. unt
1 ou
1-2 linguri cafea rece

MOD DE PREPARARE

Se amestecă făina cu cacao, scorțișoară, cuișoare măcinate, ienibahar, vanilie, alune măcinate și zahăr. Se face o gropiță la mijloc și se așează înăuntru cubulețele de unt și se fărâmă cu făina. Se adaugă ou și cafea și se frământă aluatul ușor. Se înfășoară în folie și se dă la frigider 60 o oră.

Se încinge cuptorul la 180 grade. Între două straturi de folie transparentă se întinde o foaie de aluat groasă de cca. 1 cm. Se decupează steluțe din această foaie, cu o formă specială; se așează pe tava tapetată cu hârtie de copt și se coc apoi la cuptorul pregătit timp de 10-12 min. Se scot și se pudrează eventual cu zahăr pudră.

Poftă bună și La mulți ani!

Deșteaptă-te române este un supliment al revistei *Speranța* – revistă editată de Bisericile Baptiste din Australia.

Această broșură dorește să ajungă în casele românilor ca o candelă de lumină duhovnicească. Este complet în limba română, în spirit românesc, respectând cultura și tradiția românească. Ne puteți contacta la Email: desteaptaro@gmail.com

Fie ca Nașterea Domnului să vă lumineze sufletele și casa, să aveți parte de sănătate, belșug și fericire!

Redacția

INVITAȚIE

Biserica Creștină Penticostală Română „PHILADELPHIA” Melbourne, vă invită, în perioada 11-14 Ianuarie 2018, să participați la cea de a XI-a Convenție a Bisericilor Creștine Române Penticostale din Australia și Noua Zeelandă.

Toate serviciile se vor desfășura în sala de conferințe
BELGRAVE HEIGHTS CONVENTION

Informații: Păstor Gabi Izsak Telefon: 0426 261 045